

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 441/2022
17.05.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Биљане Синановић и Невенке Важић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног, адвоката Зоре Добричанин Никодиновић и адвоката Драгана Ђурића, поднетим против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови, Спк 97/21 од 30.12.2021. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 20/22 од 15.03.2022. године, у седници већа одржаној дана 17.05.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Зоре Добричанин Никодиновић и адвоката Драгана Ђурића, поднети против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови Спк 97/21 од 30.12.2021. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 20/22 од 15.03.2022. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Драгана Ђурића, одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови Спк 97/21 од 30.12.2021. године, прихваћен је споразум о признању кривичног дела закључен дана 30.12.2021. године под бројем Ск 98/21 између Основног јавног тужиоца Стара Пазова и окривљеног АА, у присуству браниоца и окривљени оглашен кривим због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 10 месеци и због кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру (ЗЈРМ), за које му је утврђена казна затвора у трајању од осам месеци, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једне године и четири месеца, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 18.11.2021. године до 30.12.2021. године и време на издржавању мере забрана напуштања стана почев од 30.12.2021. године па надаље. На основу члана 89а КЗ, према окривљеном је изречена мера безбедности забрана приближавања и комуникације са оштећеном ББ, тако што је окривљеном забрањено приближавање оштећеној на удаљености мањој од 100 метара, као и даља узнемиравања оштећене и комуникација са оштећеном, све у трајању од једне године од дана правноснажности

пресуде, с тим што се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере, а наведена мера може се укинути пре истека времена за које је одређена, ако престану разлози због којих је иста изречена. На основу члана 264. и члана 261. ЗКП, окривљени је обавезан да у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом извршења на име трошкова кривичног поступка плати Основном јавном тужилаштву у Старој Пазови износ од 2.360,00 динара, а суду износ од 5.000,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 20/22 од 15.03.2022. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднели су:

-бранилац окривљеног АА, адвокат Зора Добричанин Никодиновић, због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд наведене пресуде преиначи, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе да је извршио кривично дело ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. ЗЈРМ, или да укине обе побијане пресуде или само првостепену пресуду и предмет врати првостепеном или другостепеном суду на поновно суђење. У захтеву је предложено и то да окривљени и бранилац, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, буду обавештени о седници већа Врховног касационог суда и да се, на основу члана 488. став 3. ЗКП, одложи извршење правноснажне пресуде;

-бранилац окривљеног, адвокат Драган Ђурић, због повреде закона из члана 439. тачка 1) и тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе да је извршио кривично дело из члана 23. став 1. ЗЈРМ или да укине обе побијане пресуде или само првостепену пресуду и предмет врати првостепеном или другостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, те је након оцене навода изнетих у захтевима, нашао:

Указујући на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА, адвокат Зора Добричанин Никодиновић у односу на кривично дело ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. ЗЈРМ, описано под тачком 2) изреке првостепене пресуде, истиче да дело за које је окривљени оглашен кривим и осуђен побијаном правноснажном пресудом није кривично дело, због чега је суд био дужан да решењем одбије споразум о признању кривичног дела на основу члана 318. став 1. тачка 1) ЗКП, јер су постојали разлози из члана 338. став 1. ЗКП. У вези са тим, бранилац, даље, наводи да је окривљени правноснажно осуђен да је ометао службена лица надлежног органа – полицијске службенике ПС Стара Пазова у вршењу

службене дужности – спровођењу окривљеног, у односу на кога је донето решење о задржавању, од просторија ПС Стара Пазова до КПЗ Сремска Митровица, тако што је уместо да уђе у службено возило почео да бежи трчећим кораком и оглушио се о наређење полицијских службеника да се заустави, што је, према наводима захтева једина радња коју је окривљени предузео и то без пружања било каквог отпора, а посебно не активног, а која радња не садржи битне елементе кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. ЗЈРМ, на ком становишту стоји и Врховни касациони суд у пресуди Кзз 984/2020 од 06.10.2020. године. Како је радња извршења предметног кривичног дела из члана 23. став 1. ЗЈРМ, алтернативно одређена – прети да ће напасти, покуша да нападне, нападне или омета на други начин, изрека пресуде мора да садржи једну од наведених радњи што је у конкретном случају изостало, као и конкретизација службене радње коју су службена лица предузимала, односно навођење законског прописа по ком су иста поступала приликом интервенције, што је било неопходно означити имајући у виду бланкетни карактер предметног кривичног дела. Према наводима захтева, окривљени је у тренутку када је почео да бежи имао статус задржаног лица, тако да су се у односу на њега могла примењивати само овлашћења прописана кривичнопроцесним одредбама, а не одредбама Закона о јавном реду и миру, према коме се послови јавног реда и мира предузимају према лицу које ремети јавни ред и мир, док је окривљени у конкретном случају већ био лице лишено слободе, па се следствено томе, на њега и није могао применити наведени закон. Стога се, према ставу одбране у радњама окривљеног не стичу битни елементи кривичног дела из члана 23. став 1. ЗЈРМ, за које је правноснажно осуђен, нити се може говорити о покушају тог кривичног дела, јер није прописана кажњивост истог.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Драган Ђурић, у захтеву истиче повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, наводима да у радњама окривљеног не постоје законска обележја кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. ЗЈРМ, позивајући се на став заузет у одлукама Врховног касационог суда да бежање од полиције, лица лишених слободе на начин како је то учинио окривљени не представља радњу извршења предметног кривичног дела.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, Врховни касациони суд оцењује као неосноване из следећих разлога:

Одредбом члана 2. став 1. Закона о јавном реду и миру, прописано је да су надлежни органи за одржавње јавног реда и мира Министарство унутрашњих послова, комунална полиција, инспекцијски органи и други надлежни органи у складу са законом утврђеним делокругом, а ставом 2. да су службена лица органа из става 1. тог члана, заштићена у обављању законом утврђених послова у складу са одредбама тог закона.

Радња извршења кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, алтернативно је прописана и може се састојати у претњи нападом, покушају напада, нападу или у ометању на други начин службеног лица, надлежних органа из члана 2. тог закона у вршењу службене дужности.

Према чињеничном опису радње извршења датом у изреци првостепене пресуде, окривљени АА, је у време и на месту означеним у изреци пресуде, у стању урачунљивости, свестан свога дела, чије је извршење хтео, уз истовремену свест о забрањености дела, ометао службена лица – полицијске службенике ПС Стара Пазова у вршењу службене дужности - спровођењу окривљеног, према коме је донето решење о задржавању и исто му уручено, службеним возилом од просторија ПС Стара Пазова до КПЗ Сремска Митровица, тако што је дошавши до службеног возила, полиције у пратњи оштећених, уместо да уђе у возило, почео да бежи трчећим кораком и оглушио се о наређење полицијских службеника да се заустави када су оштећени потрчали за окривљеним и успели да га стигну.

Из чињеничног описа дела у изреци пресуде и стања у списима предмета, произлази да је према окривљеном дана 18.11.2021. године, на основу члана 294. став 1. и 2. у вези члана 291. став 1. ЗКП, донето решење о задржавању, које му је исто дана и уручено, а полицијски службеници су у конкретном случају предузимали службену радњу спровођења окривљеног од ПС Стара Пазова до КПЗ Сремска Митровица у циљу извршења мере задржавања лица, а у складу са својим овлашћењем из члана 64. став 2. тачка 5) Закона о полицији.

По оцени овога суда, супротно наводима захтева браниоца окривљеног Зоре Добричанин Никодиновић, из напред изнетог произлази да је у изреци пресуде конкретизована службена радња коју су службена лица предузимала у конкретном случају, што је довољно за постојање предметног кривичног дела, без обзира што у изреци пресуде није означен законски пропис из ког произлази овлашћење за предузимање мера наведене службене радње.

Надаље, по налажењу овога суда, целокупно понашање окривљеног, које је претходно описано а огледа се у бежању и непоступању по изричитој наредби овлашћених службених лица полиције, а у ситуацији када је према њему претходно донето решење о задржавању и исто му уручено, несумњиво има карактер ометања овлашћених службених лица на други начин у обављању службене дужности, што представља једну од алтернативно прописаних радњи извршења кривичног дела из члана 23. став 1. ЗЈРМ.

Стога су наводи захтева браниоца окривљеног, адвоката Зоре Добричанин Никодиновић, у којима се износи став да у радњама окривљеног због тога што у изреци пресуде није означена законска формулација радње извршења – ометање „на други начин“, нема законских обележја кривичног дела из члана 23. став 1. ЗЈРМ, оцењени као неосновани.

Поред наведеног, Врховни касациони суд налази да су неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Зоре Добричанин Никодиновић, да се на радње окривљеног нису могле применити одредбе Закона о јавном реду и миру, јер је заштитни облик код овог кривичног дела нормално и редовно функционисање надлежних органа за одржавање јавног реда и мира (Министарство унутрашњих послова, комунална полиција, инспекцијски органи и други надлежни органи у складу са законом утврђеним делокругом), који своју

функцију врше преко службених лица који обављају службене дужности у тим органима.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да радње окривљеног описане у чињеничном опису дела у изреци првостепене пресуде садрже сва објективна и субјективна обележја кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. ЗЈРМ, како су то правилно закључили и нижестепени судови.

Врховни касациони суд је имао у виду пресуду овог суда Кзз 984/2020 на коју се у захтеву позива бранилац окривљеног, адвокат Зора Добричанин Никодиновић. Међутим, Врховни касациони суд налази да се у овом случају не може применити став заузет у наведеној пресуди, с обзиром на то да је у овом случају окривљени описане радње предузео након што је према њему донето решење о задржавању и када је имао статус задржаног лица, што његовим радњама у том својству а нарочито бежање од радника полиције даје карактер ометања што није иста ситуација као у пресуди Врховног касационог суда Кзз 984/2020 од 06.10.2020. године.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да побијаном правноснажном пресудом није учињена повреда закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног.

Бранилац окривљеног, адвокат Драган Ђурић, у захтеву за заштиту законитости истиче и то да у конкретном случају нису били испуњени услови из члана 317. ЗКП, за закључење споразума о признању кривичног дела, јер је окривљени пристао да призна извршење кривичног дела, пошто је био доведен у заблуду од стране свог тадашњег браниоца да ће накнадним правним лековима сигурно бити ослобођен од оптужбе за кривично дело из члана 23. став 1. ЗЈРМ и из разлога што је код њега постојао озбиљан страх за своју безбедност уколико би остао у притвору, тако да приликом закључења споразума о признању кривичног дела није имао потребан ниво и квалитет свести да сагледа све аспекте и последице такве одлуке.

Изнетим наводима захтева, бранилац окривљеног, по налажењу овога суда, у суштини оспорава чињенично стање везано за околности саслушања окривљеног приликом закључења споразума о признању кривичног дела, односно указује на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац сходно правима које има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости, против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреде закона из члана 440. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног АА, адвоката Драгана Ђурића у овом делу оценио као недозвољен.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

**Председник већа - судија
Бата Цветковић,с.р.**